

*Jan Myrdal, kritiserade rapporteringen om Indien i massmedierna.
Foto: Ola Persson*

Debattväll i Stockholm:

Vinnare och förlorare i dagens Indien

Indiendebatt den 18 april på ABF-huset. Åhörarskaran är stor och debattörerna kunniga: Per J Andersson från resetidningen Vagabond, David Ståhl, indolog och researrangör, Jan Myrdal, författare och debattör samt Hans Magnusson, som arbetar för Indiens hundratals miljoner daliter, de så kallade kastlösa.

Jan Myrdal fick inleda och ansåg att det över huvudtaget inte skrivs särskilt mycket om Indien i västliga media, inklusive Sverige. Och att informationsläget dessutom har försämrats, det var bättre på Palmes tid ansåg han. Arundhati Roy hade vid ett möte i London instämt i att Indieninformationen försämrats.

Det dåliga informationsläget ansåg Jan Myrdal berodde på ekonomisk-politisk styrning, att "den som betalar kusken bestämmer färden":

– Någon "fri press" i största allmänhet tror jag inte det finns någon här som tror på. Det finns inte.

– I min nya bok "Röd stjärna över Indien" (recension i Fjärde Världen 3/2011) har jag påpekat att adivasierna i Indien sitter på en förmögenhet. Det pågår en kamp om dessa naturrikedomar, adivasis måste bort anses det. Men de vill inte bli avskaffade. Vilket har lett till en intensiv väpnad kamp.

– Vattenkraften bedrivs det en rovdrift på och man bedriver en kamp mot detta av ett slag som samerna borde fört för 300 år sedan.

– Men när Indiens regering går emot läkemedelsföretaget Bayer så stöder vi förstås det.

varit bättre på Palmes tid, och ansåg att Arundhati Roy hade fel när hon sa att man "inte får" skriva om vissa saker i Indien.

– Dessutom finns svenska journalister placerade fast i Indien. Och de indiska tidningarna har fantastiska ledare.

– När det gäller fattigdomen så minskar den i Indien, men det finns fickor där den inte gjort det. Och det är där naxaliterna, maoisterna, Jan Myrdals kompisar, verkar. De kan ibland göra saker som inte ligger i adivasiernas, ursprungsfolkens, intressen ansåg David Ståhl:

– Till exempel inrättade faktiskt bolaget Vedanta ett sjukhus i området nära de kända Nilgiribergen där dongria-kondherna protesterat mot företagets planer. Men ingen personal vågar sig dit eftersom maoisterna hotat dem och sagt att de då kommer att agera.

– Ingen förnekar att vanstyre råder i Indien. Men Anna Hazare, en känd indisk personlighet, har med sin kampanj mot korruption åstadkommit mer på sex månader än vad maoisterna gjort på 30 år med sina kulor – och med mer varaktiga resultat!

David Ståhl höll inte med Jan Myrdal om att informationen om Indien

P J Andersson höll delvis med Jan Myrdal ifråga om medielläget:

lorare

– USA-valet följs noga i svenska media, men inte indisk politik. Det blir en rundgång. Vi vet så lite om Indien, och därför blir det så lite intresse för Indien.

– Indiska media håller samtidigt en hög kvalitet. Där finns en rå men frisk ton mot regeringen till exempel. I Sverige är underdånigheten från journalister påfallande mycket större, ansåg P J Andersson:

– Det finns en offentlighetslag i Indien, Right to Information Act, och den står på folkets sida.

– När det gäller läskunnigheten i Indien så har den ökat snabbt. 74 procent är nu läs- och skrivkunniga. I Kina är det över 90 procent, men Indien har snabbt förbättrat sin siffra.

– Jag träffade några personer i Orissa som sa att: "naxalterna är som samer, fast de har vapen". I delstater som Orissa och Uttar Pradesh finns ingen offentlig välfärd värd namnet. Men det är inte så enkelt att det bara är att ta upp vapen och slåss mot den indiska staten.

– Det finns aktivister som är gandhianer, många byar har vänt maoisterna ryggen.

– När det gäller adivasier – ursprungsfolken – och eftersatta kastar så har deras standard förbättrats snabbare än andra grupper i Indien.

Hans Magnusson berättade om olika personer som haft betydelse för de "kastlösa" rörelser i Indien: dr Ambedkar, journalister, aktivister. Han nämnde också rörelsen Dalit Panthers:

– Kvinnorna utsätts för ett tredubbeltryck och diskrimineras uti-

från kast, klass och kön.

– En aboriginkvinna sa vid ett tillfälle: jag vill inte ha din hjälp, men om du tror att din frihet är bunden till min, då är jag med.

FN och EU trycker på den indiska regeringen för att komma till rätta med diskrimineringen som daliterna utsätts för. Men man agerar inte i särskilt stor utsträckning, hävdade Hans Magnusson.

– När det gäller naxalitrörelsen och uppkomsten av ett "rött bälte" i östra Indien så bygger dess framgångar helt på att människor har tvingats iväg på grund av utvecklingsprojekt. Narmadaflodens dämningar, husdemoleringar.

– Det är bara en fjärdedel av Indiens befolkning som har dragit nytta av framstegen på senare år. Statistik från 2007 visade att 77 % av Indiens befolkning lever på 20 rupies (under 10 kronor) per dag, sa Hans Magnusson.

Christer Norström, socialantropolog som sysslat med Indien under de senaste 20 åren ansåg under frågestunden efter debatten att det bland Indiens bönder finns tre förhållningsätt: konfrontation, självmord eller förhandlingar:

– Vi kan stödja, hjälpa till. Frågan som måste besvaras är hur solidariteten med Indien ska komma till stånd?

Åhörarna gick hem kanske inte lugnade men med lite mer kunskaper. Arrangör av debatten var föreningen Indiensolidaritet i samarbete med ABF-Stockholm.

Henrik Persson

Christer Norström, frågade hur solidariteten med Indiens folk skulle utvecklas. Foto: Ola Persson

David Ståhl, ansåg att maoisternas kulor inte hade effekt mot korrruptionen. Foto: Ola Persson

Hans Magnusson (th) påpekade att Indiens hundratals miljoner daliter inte fått bättre ekonomiska levnadsvillkor. Foto: Ola Persson